

Mint tudjuk, a pletyka magyar szó, jelentését fölösleges ki-másolnom az Ertelemző Szó-tárból. Vannak hírek, misze-rint a pletyka szó más nyel-vekben is megtalálható, ezt azonban legalábbis kétke-dessel fogadhatjuk. S ha mégis igaz, akkor sem fér-het kétség hozzá: a magyar ember a pletykálást sehol sem tapasztalható tökélyre fejlesztette. A magyar em-ber nem bír meglenni plety-ka nélkül. A pletyka öröm-mel tölti el kicsinyes, pro-vinciális, megalázott kelet-európai lelkét, egekbe emeli a Nagy Magyar Síkságon poroszkáló létét. A pletyka ebben az országban cselek-véspótló tevékenység, napi szükséglet. Vigasz. A plety-ka az autoritását veszített egyen vigasza.

Pletykálni sok mindenről lehet, mi azonban különö-sen az ágytörténeteket sze-retjük kibeszélni. Hovato-vább bűnök számít, ha va-laki akár harmadrangú is-merőséről nem tudja, kivel hált az elmúlt éjszaka. Kö-vetkezésképp igen jól va-gyunk informálva mindnyá-
jan, boldogan furdózzunk a fejünkön át-átcsapó plety-kahullámban, a bizalmas in-formációözönből!

A pletyka, természete sze-rint, gyorsan terjed. A plety-kát mindenki kötelesség-szerűen adja tovább, ter-jeszti. A pletyka terjesztése, mondhatni, közös érdek. Mert képzeljük csak el, hogy valamely haligatolá-gosan jóváhagyott pletyka valaki gondatlan, hanyag, ivaréretlen személynél el-akad. Hát micsoda bo-nyodalom származhat abból! Az emberek jelentős része — hogy rosszabbra ne gon-doljunk! — nem tudna mi-ről beszélni, s államhatá-rainkon belül rohamosan ter-jedne a hallgatás. Nem tudván mihez kezdeni, az emberek még a végén vala-mi hasznos cselekedetbe fognának. Szerencsére azon-ban ezzel nem kell számol-nunk. A magyar pletyka, főként, ha ágyra vonatko-zik, gyorsabb, mint a fürgé lábú achájok.

De maradjunk a személy-

nél, aki pletykál, mert bi-zony az nem senki. Plety-kásnak lenni hallatlan álló-képesség és nagy türelem. Kemény erőfeszítés és szün-telen ébrenlét. A pletykás

PLETYKA

rajta tartja kezét az esemé-nyek útőerén. A pletykás: az egy humanista. Semmi sem idegen tőle, ami szájra ve-hető. A pletykás példás jel-lem, mert nem idegenedett el. Nem elégedetlen, nem követel, nem érzi rosszul magát. Csak ha kifogy a bizalmas hírekből. Az, ké-rem, az egy trauma. A plety-kás halála. De aggodalomra

nincs ok, mert zörög a ha-zony az nem senki. Plety-kásnak lenni hallatlan álló-képesség és nagy türelem. Kemény erőfeszítés és szün-telen ébrenlét. A pletykás

A pletykás szeret jóba len-ni az emberekkel, minden-kivel. A hírek nem válogat-
tásak. És sohasem tudhat-juk, egyszer még mi lesz (lehet) hasznunkra. Eképp a pletykás gerince hajlékony-nyá válik, idomul. A széljá-rást követi. S mindez fölöt-tőbb tetszik neki, mert csak így őrizheti meg magát be-csületben, tisztességben, csak így kerülheti el, hogy maga is pletyka tárgyává váljon. A pletykás hosszú és boldog életű lesz, s kézen fogja vezetni az eseménye-
ket. Ő lesz, például, a jö-venő magyar ifjúságnak nevelője. De erről már plety-kálni sem érdemes.

gör-be

Pályázati felhívás

A József Attila Tudományegyetem Eötvös Loránd Kol-légiumának Igazgató Tanácsa és Diákbizottsága pályázatot hirdet a kollégiumba való felvételre az 1984/85-ös tanul-mányi évre I-IV. éves hallgatók számára. A kollégium célkitűzése, hogy aktív, öntevékeny alkotó közösséggé for-málja a három kar legkiválóbb hallgatóit. A kollégium-ban 12 lány és 16 fiú lakik. Azok a hallgatók jelent-kezhetnek, akiknek átlagos tanulmányi eredménye leg-alább 4,2 és akik alkotó tevékenységet folytatnak a tu-domány vagy a kultúra valamely területén, illetve ilyen tevékenység végzésére elhivatottságot éreznek.

A pályázatokat június 8-ig kérjük a karok Déká-ni Hivatalaiba benyújtani. A pályázathoz csatolni kell részletes önéletrajzot, a szakvezető (évfolyamfelelős) vé-leményét, a KISZ-szervezet (csoporthoz vezető) ajánlását, to-vábbá egy rövid leírását annak, hogy a kollégiumi élet mely területén szeretne a jelentkező tevékenységet ki-fejteni.

Harold Pinter: A gondnok

A Minerva Színpad előadása

„Semmi nagy cselekményt a színpadon — de mégis megfejteni az egész életet. Semmi csillogó díszlet. Nálam ez a fontos. Az emberi lélek mélyébe való betekin-tés elég kellene legyen ah-hoz, hogy egy színházi este nem mindennapos élménnyé váljék.” — nyilatkozta Harold Pinter saját drámáiról hitvallásáról egy 1966-ban készített interjúban.

Talán ez a túl szigorú és Pinter által következetesen betartott követelményrend-szer az oka, hogy nálunk még a mai napig is kevés színházi társulat meri fel-vállalni ezt a feladatot. A Minerva Színpad díjnyertes produkciója többek között ezért is érdemel különös figyelmet. Az április 26-i JATE-klubbeli előadás nagy-részen megtudott felelni a fenti elvárásoknak. A Pin-ter-i dráma jelentését és je-lentőségét nem a konkluzió-ja adja meg, hanem az út, melyet megtesz.

A gondnokban a céltalan-ság, az üres büszkeség, és a fogyatékos személyazono-ság stációit járjuk végig. A Minervások színészi játé-kukkal ezt az utat próbálták meg végigjárni, ami többé-kevésbé sikerült is, eltekint-ve néhány technikai problé-mától, például a térben mozgás bizonytalanságai, amelyek megtörték az elő-adás egységes feszültségét. Mindhárom szereplő igyeke-zett saját, önálló karaktert megjeleníteni. Sajnos Mick figurája kissé West Side Story-s vagánnyá sikeredett. Külön kiemelendő a színpa-di beszéd, amelyre Pinter esetében fokozott figyelmet kell fordítani, mivel bizony-os értelemben drámáinak nem kommunikációs eszkö-zét, hanem tulajdonképpen zét, hanem tulajdonképpen

témáját alkotják. Erre mind-három szereplő különös fi-gyelmet fordított és ez is segítette a drámai feszültség állandó szinttartásában. Zavaró volt azonban a szín-váltások megoldatlansága, az elsötétítés nem volt min-dig egyértelmű, gyakran szerencsés sem, és ez indok-olatlanul zökkentette ki a nézőt a drámai hatásból.

Pilc Katalin atmoszférate-remtő díszleteinek külön ér-deme, hogy tárgyai önálló jelentésfunkcióval is bírnak. A fenti technikai hiányo-ságoktól eltekintve Varga Tibor rendezése végső hatá-sában egységes, a Pinter-i dráma hatásmechanizmusá-nak megfelelő előadást tu-dott létrehozni.

P. GY.

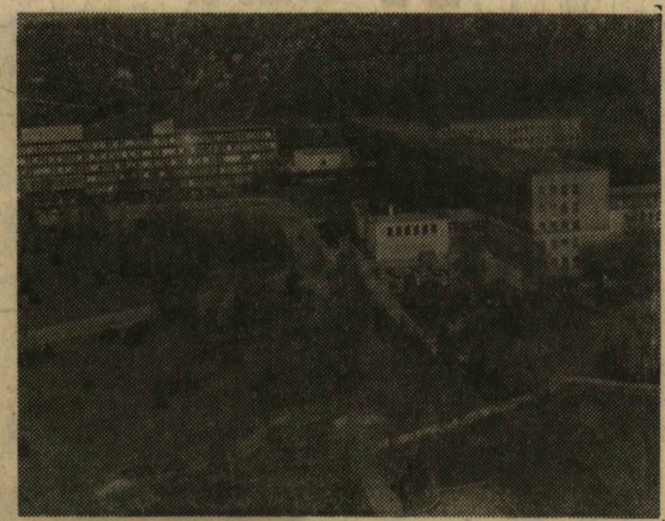
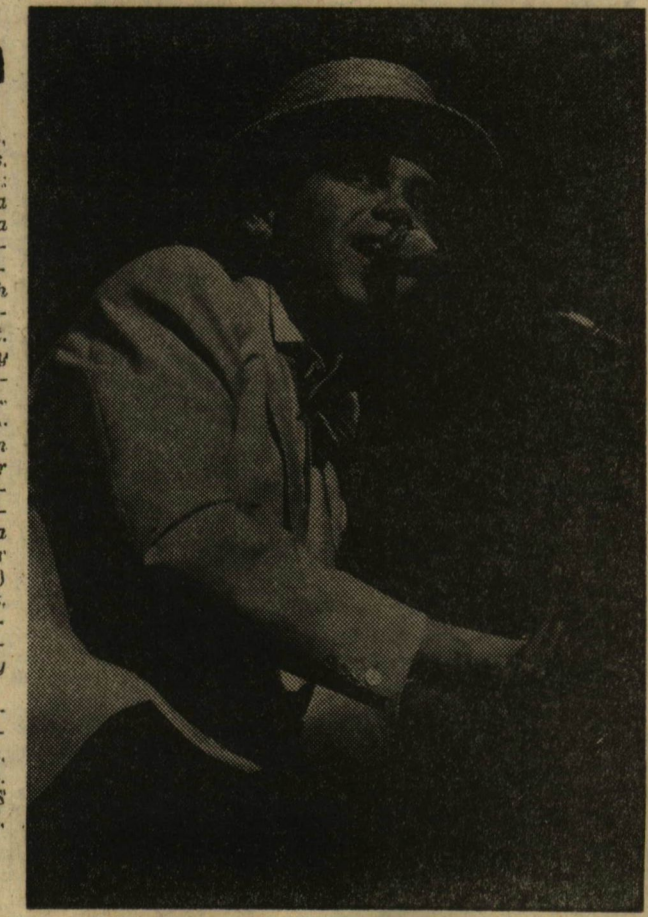
Igen, ő az: Elton

Számtalan aranylemezes, a hetvenes évek sztárja, színpadi bohóc, a zongora virtuóza, bohókás szemüveges, s még sorolhatnám a rá vonatkozó jelzőket. Igen, ő az: Elton Jonh. Magyarországra is eljött. Több kamion hozta felszerelését, a komputer irányította fényberendezést, a megszámlálhatatlan reflektort, a számtalan színű lámpá-
kat. Az élményt nemigen lehet leírni, a zene ütemére ál-landóan változtak a színek, térhatást keltve. Elton Jonh fehér zongorája hol piros, hol kék, hol sárga volt. A lát-vánu a fontos a koncerten, ez bizonyos. Most is az volt. Elton Jonh tudja mire vágyik a közönség. Nem arra, hogy becsapja őket, elkábítva olcsó fordulatokkal. Azt érzi in-kább, hogy a babératást ma úgy folytathatja, ha szín-vonalas a produkciója. Látványul egübekölvé. Már emlí-tettem a külsőségeket: a színorgiát, az elmaradhatatlan fehér zongorát. Persze a lényeg: ő. Fehér frakkban, fehér kalapban, alatta megkopaszodott fejjel. A maga örökmoz-góságával, fiatalosságával — 38 éves! —, energikusságá-val. Ujjai fürgén pattognak a hangszeren, s zongorázta ismert rock and rolljait, lírai dalait. (Bár a kísérezenekar hangzása olhkor dominánsabbnak tűnt, mint a zongoráé.) Elton Jonh tudott hangulatot teremteni. Előhotha a széket, minek is az, ha fekvő is üthette a billentyűket, ha tér-denállva is játszhatott, ha felugorhatott a zongora tetejé-re, s még onnan is jól ismerte a hangok helyét. Mint egy akrobata. Show-man. Virtuóz.

Két fergeteges budapesti koncertje nem nosztalgia-buli volt. Csak annyi: fellépett a világsztár s zongorázta sikerdarabjait. Két-két órán keresztül. Mi csak vártuk, hogy még ezt, még azt játssza el. Tudtuk, el is játssza. Több ráadás: Búcsú a sárga köves úttól, Krokodil-rock, s ezzel vége. Nincs tovább. Kellemes emlék. Régi dalokkal, s egy fenomen zongoristával.

bot

(Fotó: Somos László)

Az Egyetemváros madártávlatból

Előző lapszámunkban tu-dósítottunk arról, hogy a TTK negyedeves matfizesei évfolyamkirándulást szer-veztek Miskolcra, valamint a város környékére. A min-denkinék nagy élményt nyújtó túrázásról már be-számoltunk. Most, ígéretünk-höz híven, a Vezézipari Mű-szaki Egyetemről, a miskolci Egyetemvárosról megtudta-
kat osztjuk meg olvasóink-kal.

Mivel túrázásra többen nem mertem vállalkozni bő-ven jutott időm szűkebb környezetemről tájékozódni. Első utam testvérnapunk, „A mi egyetemünk” szerkesztő-ségébe vezetett, ahol egy volt szegedi újságíró, Szőke Mária felelős szerkesztő irá-nyításával dolgozik a három fős állandó és a mintegy 15 fős külsős újságíró gárda. Éppen lapzártakor nyitottam be a főépület külön kis ré-szében berendezett szerkesztő-ségi helyiségbe, amely most inkább hasonlított egy ostromlott erődítményhez, mint a nyugodt alkotómun-ka bázisához. Sorra hozták be a munkatársak írásait a közérdekű eseményekről, az egyetemi rendezvények-ről. Sok mindent megtudtam itt az egyetem életéről, tör-ténetéről, a nemrégiben megalakított jogi kar beil-leszkedéséről a műszakiak közé.

Néhány szót magáról az egyetemvárosról. Bár kora tavasszal jártam ott, és az időjárás sem kényeztetett el bennünket, az épületeket körülölelő park így is üdítő látványt nyújtott. Szerintem a miskolciak irigyelhetik egyetemistáiktól a hangula-tos növénykertet. A főépüle-
teken és a most épülő jogi kari épületen kívül, hat há-romemeletes és egy 13 eme-letes kollégium várja diák-lakóit. Szinte minden kollé-giumi elhelyezést igénylő egyetemistát fel tudnak ven-ni. Ebben a diákvárosban minden megtalálható: a jó tanulást, kísérletezést előse-gítő laboratóriumoktól, mű-helyektől az óvodáig. Még felsorolni is nehéz: ABC-áruház, több helyen büfé, a menzán kívül étterem, presszó, cipész, fodrász, író-szerbölt, könyvesbolt, posta, orvosi rendelő, bölcsőde, óvoda, mozi, klubok, színvo-nalas közművelődési progra-mokkal. Ezekén kívül a

sportot kedvelők a nemré-
gen átadott új sportcsarnok-ban edzhetnek, a teniszpá-lyákon összemérhetik játé-technikájukat és hír kering egy uszoda építésének tervé-ről is. A könyvtár több mint 410 ezer kötetet várja ol-vasóit. Egyszóval: nem is kellene innen kimozdulnia senkinek, mert mindent megtalál egy helyen. Ebben az előnyben van talán némi hátrány is: a beszűkülés, el-zárkózás veszélye. Még jó, hogy van egy köldökzinór, ami összeköti a diákvárost Miskolccal: a 12-es autóbusz, amelynek vonalán szintén minden szükséges létesít-mény, szórakozóhely elér-hető.

Jelenleg, a 35. tanévben mintegy 2000 egyetemistá-nak ad tanulási lehetőséget és otthont a város. (Sajnos, évek óta csökken a tanulók létszáma.) Legtöbben a gé-pészek vannak, létszámban utánuk a bányászok követ-keznek, majd a jogászok, kohászok. Az egyetemi név-sort böngezve, nagyon sok külföldi névre akadtam. Képviselteti magát Miskol-con Ázsia, Afrika, Latin- és Dél-Amerika több országa.

Külön említést érdemelnek a joghallgatók. Az 1983. szeptemberében karrá ala-kult Allam- és Jogtudomá-nyi Intézet „úttörői” most harmadévesek. Jelenleg még az egyik kollégium ad ott-hont a karnak, de szeptem-berben megkapják önálló épületüket, amely szervesen kapcsolódik a központi komplexumhoz.

Dr. Kratochvíl Ferenc, a jogi kar docense beszélt ar-

ról az idegenkedésről, ami a hagyományos tudomány-egyetemi struktúrához szo-kott jogászörökben kivál-tott a műszaki egyetemi jo-gi kar. Pedig igen is, van hagyománya Miskolcon a jogi tudományok oktatásá-nak, hiszen az eperjesi evangélikus kollégium, ahol kisebb-nagyobb megszakí-tásokkal már 1667 óta folyó jogi oktatás, és híresebb tanítványai között ott talál-juk Kossuth Lajost is, 1919 tavaszán Miskolcra költözött.

A jogi kar beindításának csak egyik célja volt a régi jogázhagyományok felele-venítése. Fontos ok volt az is, hogy humán jellegű tu-dományt is oktassanak a műszaki tudományok felleg-várában. Döntő szerepet ját-szott a jogi kar miskolci fel-támasztásában a műszaki hallgatók számának csökke-nése is. Betöltetlen maradt sok tanuló és kollégiumi fé-rőhely, így a lehetőségek adottak voltak. Nagy problé-mát jelent még most is a hagyományteremtés és a könyvtári, tankönyvi ellá-tottság.

Nem is kell külön írnom a műszakiak, főként a bányá-j szok híres diákhagyományai-ról, a vidáman komoly avá-tóeseményekről, vetélkedők-ről, a karszalagról, amelyen a végzős bányászhallgatók hordanak, és a megkülö-n-böztető indulókról. Ebből a szempontból tényleg nehe-zebb a miskolci joghallga-tóknak beilleszkedni. A könyvtár, a megfelelő szak-irodalom megszerzése még komolyabb, nem is mindig anyagi jellegű akadályokba ütközik. Csak a szorgalmas gyűjtőmunka hozhat ered-ményt ezen a téren.

Egy dolog segíti a műsza-ki és humán tudomány kö-zeleledését: a joghallgatók fe-lelő lány. Az idekerült — többségükben szabolcsi, bor-sodi és hajdúbihari — diá-kok immár teljes jogú egye-temi polgárai a városnak.

KACZÜR ÁGNES

SZEGEDI EGYETEM

A József Attila Tudomány-egyetem, a Szegedi Orvos-tudományi Egyetem és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola MSZMP és KISZ-bizottságainak lapja

Felelős szerkesztő: GRÓF RÓZA Szerkesztőség: 6720 Szeged, Dugonics tér 12. Telefon: 12-113 Megjelenik havonta kétszer. Ára: 1,80 forint. Előfizetési díj egy évre 28,80 forint. Terjesztik az intézmények KISZ-és szakszervezeti bizottságai. Kiadja a Csongrád megyei Lapkiadó Vállalat Szeged. Tanácskoztársaság útja 10. sz. 6740 Felelős kiadó: Kovács László igazgató Szegedi Nyomda Szeged, Bajcsy-Zsilinszky u. 28. 6720 1984. V. 23. — 1935 — ISSN: 0230-791X Felelős vezető: Dobó József igazgató